▼ఈవారం కథ

పాత బ్రిడ్జిమీంచి ట్రెయినేదో కూత వేసుకుంటూ పోతోంది. కోటిలింగాలరేవు పుష్కరాల కోసం ముస్తాబు చేసుకుం-టోంది. తొమ్మిది గంటలకే ఎండ నెత్తి మాడుస్తోంది.

సువాసినీ పూజ

— కె.వరలక్ష్మి

పొద్దున్ననగా నీళ్లల్లో దిగిన పిల్లలు ఇంకా ఈతలు కొడుతూనే వున్నారు. ఒకళ్లో ఇద్దరో ఇంక చాలనుకుని ఒడ్డుకొచ్చినా, అప్పడప్పడే వేడెక్కుతున్న ఇసకలో నాలుగడుగులు నడిచి, మెట్ల అంచుల వరకూ వచ్చాక మనసు మార్చుకుని వెనక్కి పరుగెట్టి, మళ్లీ నీళ్లల్లో దుముకుతున్నారు. గోదావరి తల్లి ఒడిలో ఎంత ఆడుకున్నా తనివి తీరడం లేదు వాళ్లకి.

రావి చెట్టుమీది కాకులు వుందుండి అరుస్తున్నై. ఒడ్డున ఎవరిదో పిండప్రదాన కార్యక్రమం జరుగుతోంది. ఎప్పడు పిలుస్తారా అని ఎదురుచూస్తున్నట్టు వాటి అరుపుల్లో ఆత్రుత ధ్వనిస్తోంది.

ఇంకా ఎవరైనా వస్తారేమోనని ఆశతో కొంతా, ఇరుకు గర్భగుడిలో ఉక్కపోత భరించలేక కొంతా మాటిమాటికీ మండపంలోకొచ్చి తడి తుండుగుడ్డతో చంకల్లోనూ, వీపుమీదా తుడుచుకుని మళ్లీ లోపలికి పోతున్నాడు పూజారి కుర్రాడు. ఉదయం గుడి తలుపు తెరవడానికి గోదాట్లో మునిగే ముందు సగం కాల్చుకుని దాచుకున్న చార్మినార్ సిగరెట్టు పీక చెట్టు తొర్రలోంచి తొంగి చూస్తూ, వాడి పళ్లని జివ్వుమనిపిస్తోంది. ఆ విషయం మరచిపోడానికన్నట్టు ఇటు తిరిగి, చెంబు పక్కన పెట్టుకుని మెట్లమీద ఒంటరిగా కూర్చున్న పొట్టి జోగయ్య పంతుల్ని పలకరించేదు. "ఏం మావా! ఏవిటి సంగతి? ఈ వేళ గిరాకీలేం తగల్లేదా?" జోగయ్య వీడి పలకరింతకి ఓసారి పల్లికిలించి, లేచి నిలబడి బద్ధకంగా ఒళ్లు విరుచుకున్నాడు. చెంబుతీసి పదిలంగా చంకలో పెట్టుకుని కాళ్లీడ్చుకుంటూ నడిచొచ్చి గుడి మండపంలోని స్తంభానికానుకుని మళ్లీ చతికిలబడ్డాడు.

"ఈ రేవు మొత్తం నారాయణ గుత్తకుచే సుకున్నాడు కదా, ఆయనుండగా మనకేం వస్తాయిలే గిరాకీలు!" బద్ధకంగా ఆవులిస్తూ నోటి ముందు నాలుగైదు చిటికెలేసుకున్నాడు.

"ఇందాకణ్నుంచి చూస్తున్నాన్నీవాలకం, ఏవిటొక్క లెక్కన ఆవులిస్తున్నావ్? రాత్రి సెకండ్ షో సినిమాగ్గాని వెళ్లావా?" అడిగేడు పూజారి కుర్రాడు, కుతూహలంగా జోగయ్య ముఖంలోకి చూస్తూ. ముందే చేత్తో పట్టుకున్న నాలుగరటి పళ్లూ జోగయ్య చేతిలో పెట్టేడు.

జోగయ్య అప్పటికప్పడే అరటిపండు ఒల్చుకుని తినడానికుద్యమిస్తూ "అవున్రా కుర్రాడా" అని ఊరుకున్నాడు.

"మరి చెప్పలేదేం, ఏం సినిమా అదీ, ఎలా వుందీ? మరేం లేదు, బావుంటే నేనూ వెళ్దామని.

కోరమాండల్ సిమెంట్స్ లిమిటెడ్ వారి భీమ సిమెంట్

స్వచ్ఛమైన ఆయుర్వేదిక్
ధన్వంత్రి ఆయిల్
హెయిర్ టానిక్
కేరళ నుండి నాణ్యమైన ఉత్పత్తి

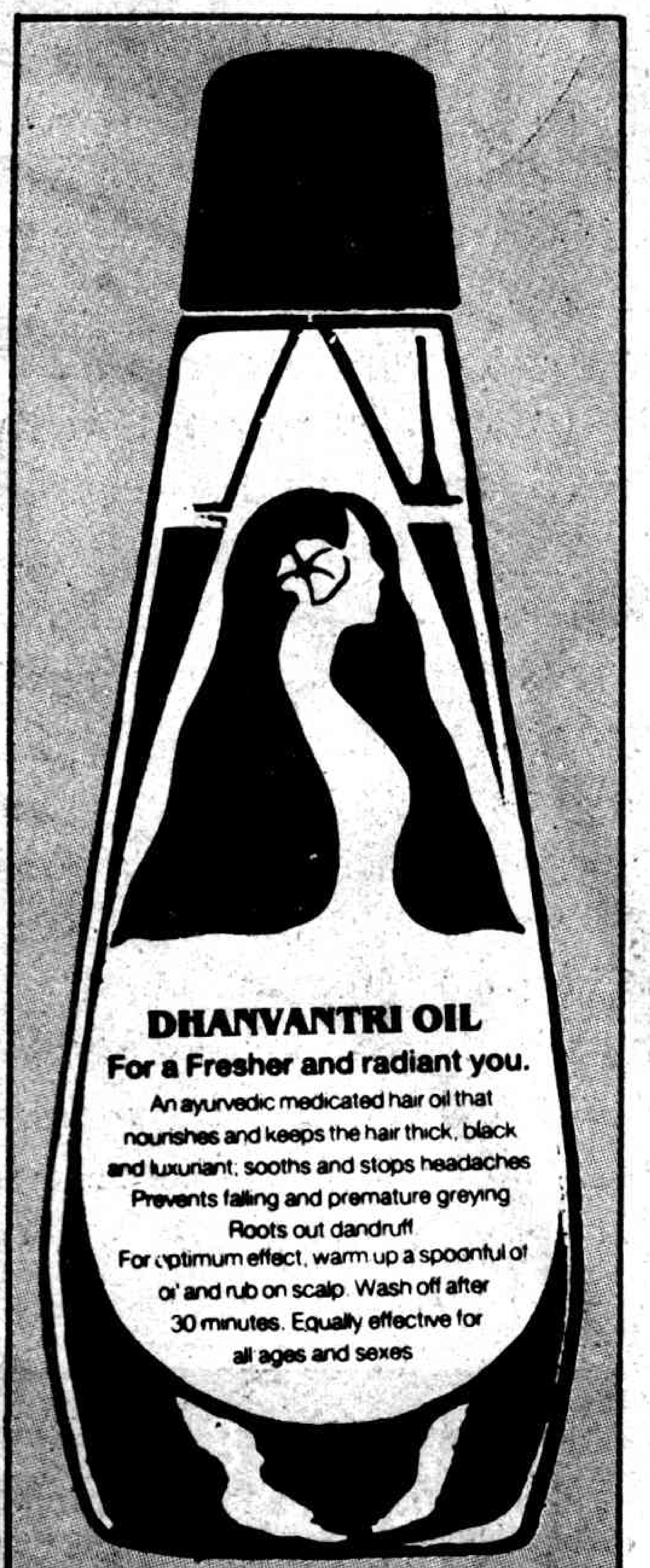

మీ ఆహ్లాదమైన తాజాదనము కొరకు ఆయుర్వేద మందులతో తయారైన కేశ నూనె జుట్టు ఆరోగ్యంగా, ఒత్తుగా, మృదువుగా, నల్లగా పెరిగేందుకు సహకరిస్తుంది మరియు తల నొప్పుల నుండి ఉపశమనం, జుట్టు తెల్లబడడాన్ని, రాలిపోవటాన్ని అరికడుతుంది. చుండ్రును పారద్రోలుతుంది. అన్ని వయస్సుల వారికి మరియు అందరికి ఉపయోగబడేది.

ఆంధ్రప్రదేశ్ కి పంపిణీ దారులు
తమాజ మార్కెటింగ్
సికింద్రాబాదు
ఫోన్: 834506

తయారు చేయువారు:
P & N Co.
పి.బి. నం.1886,
కొచ్చి -682017 కేరళ

KANARA/H/91

ఇంకెవరూ వచ్చేలా లేరు, గుడికి తాళం పెట్టే స్తాను. ఇప్పడప్పడే ఇంటికి పోయి ఏం చేస్తానూ? నూన్‌షో చూసుకుని పోతాను" కార్యకారణాల వివ రణతో ప్రవాహంలా ముంచేసాడు కుర్రాడు జోగ య్యని.

ఆఖరి అరటిపండు గుటకేసే కార్యక్రమంలో చేతులు తిప్పతూ "ఎంత బావుందో చెప్పలేను. అదే వత్తీ ఆ పిల్లా... అదే హీరోయిను పిల్ల.. బలే రంజుగా వుందిలే" అన్నాడు జోగయ్య చూపుడు వేలూ బొటన వేలూ కలిపి ఆ రంజును అభిన యించి,

"అవునట, అందరూ అంటున్నారు, కాని చిరం జీవిగాడుంటే ఇంకా గొప్పగా ఉణ్ణు" అన్నాడు కుర్రాడు "వాడేసే స్టెప్పే వేరులే"

"అహహ, అదేం లేదురోయ్, చిరంజీవి స్టెప్పుని మరిపించేసిందనుకో సగం సగం బట్టలేసుకున్న ఆ పిల్ల. అసలా పిల్ల తెరమీద కనపడ్డమే చాలు, యాక్షనెవడు చూస్తాడూ! పేరేంటోగానీ.. శ్రీదే విని మించి పోయిందొరే, కొబ్బరి ముక్కలా వుంది పిల్ల. అవునూ, కొబ్బరి ముక్కంటే గుర్తొచ్చిందీ, రెండు కొబ్బరి చెక్కలివ్వరాదూ, మీ అత్తయ్య మామిడికాయేసి పచ్చడి చేస్తానందీ.." ఆ రుచిని తల్చుకుని నోట్లోకొచ్చిన నీళ్లని చప్పరిం చాడు జోగయ్య.

ఎక్కడన్నా బావకాని వంగతోటకాడ కాద న్నట్టు మొహం పెట్టి చటుక్కున లేచిపోయాడు పూజారి కుర్రాడు– "అది కుదర్దులే, మా నాన్న తిడతాడు" అన్నాడు.

మండపం మెట్లకి వెనకవైపు కూర్చున్న రాజేశ్వ రమ్మకి వద్దనుకున్నా ఈ సంభాషణంతా చెవుల్లో దూరుతోంది. పిండప్రదానం చేయిస్తున్న నారా యణ పంతులు కోసం నిరీక్షిస్తోందావిడ.

"ఈ నారాయణ పంతులు ఓ పట్టాన తెవ ల్చడు. వీలైనంత ఆలస్యం చేసి అవతలివాళ్ల దగ్గర డబ్బులు బాగానే గుంజుతాడు. సువాసినీ పూజ చేయించుకునే వాళ్లు ఒక్క క్షణం ఆలస్యంగా వచ్చేరు కానీ, లేకపోతే ముందీ కార్యక్రమం ముగి యాల్సిందే! ఈసరికి తను లాంచీలో వుండాల్సిన మాట!"

బొబ్బర్లంక నించి అవసరమైన రోజు పొద్దున్నే లాంచీలో ఇవతలొడ్డుకి వచ్చి పదకొండూ ఆ ప్రాంతానికంతా తిరిగి లాంచీ ఎక్కుతుంది రాజే శ్వరి. ఎందుకో ఆ తతంగం అంతా ముగిసేవరకూ పచ్చి గంగ కూడా ముట్టబుద్ధి కాదామెకి. ఈ వేళ పొద్దున్న తను బయలుదేరే వేళకి పెద్ద పిల్లాడు తప్ప మిగిలిన వాళ్లంతా నిద్దట్లో వున్నారు. తొంద రగా వచ్చేస్తానని చెప్పి వచ్చింది. రాత్రి బియ్యం లేక అన్నం వండలేదు, ఏ ఉప్మానో తాళింపు వేద్దా మంటే కనీసం గుప్పెడు నూకలు కూడా లేక పోయాయి. ఇంత వయసొచ్చీ తనకే నీరసంతో శోషొచ్చినట్టుంది. ఇంక, నోరులేని కుర్ర వెధవలు ఎంతగా ఎదురుచూస్తున్నారో తన కోసం, తను పట్టుకెళ్లే బియ్యం కోసం.

ఈ రోజీ తంతంతా ముగిసి తను వెళ్లే సరికి ఎలా లేదన్నా ఒంటిగంటో, రెండో అయ్యేలా వుంది.

రాజేశ్వరి కళ్లల్లో మూడేళ్ల చంటాడు మెది లాడు. పెద్ద పిల్లలకి అలవాటే, ఏ గోదావరి నీళ్లో కడుపులో నింపుకుని ముణగదీసుకు పడు కోవడం చంటివెధవ చేసే ఆగం అంతా ఇంతా కాదు, పాపం! వాడు మాత్రం ఏం చేస్తాడు? ఆకలి వాణ్ణలా ఏడిపిస్తుంది.

అన్ని సదుపాయాలూ వున్న ఈ రోజుల్లో కూడా నలుగుర్ని కనడం ఎంత పొరపాటో అని రాజేశ్వరి అనుకోని రోజుండదు. పెద్దాడి తర్వాత ఇద్దరూ ఆడపిల్లలే పుట్టడంతో "ఇంకోసారి చూద్దాం, మగ పిల్లాడు పుడతాడేమో" అన్నాడు భర్త జగన్నాథ శాస్త్రి. "ఆడపిల్లే పుడితేనో" అన్న రాజేశ్వరితో "పుట్టనీ, చెట్టుకు కాయ బరువా!" అని కూడా అన్నాడు. అతను కోరుకున్న రెండో కొడుకు పుట్టేడు కానీ, ఆ కబురు వినకుండానే జగన్నాథం మాయమైపోయేడు.

అతనున్నన్నాళ్లూ రాజేశ్వరి ఇల్లు కదిలి ఎరగదు.

రోజూ లాంచీలో గోదావరి దాటి, ఈశ్వరాల యంలో అర్చనలూ–అభిషేకాలూ, రాజమండ్రిలో పౌరోహిత్యాలూ చేసి బాగానే సంపాదించేవాడు జగన్నాథం. తాంబూలం కూడా వేసుకునే అల వాటు లేని వాడవడం వల్ల సంపాదించిన డబ్బులు జాగ్రత్తగా భార్యకి తెచ్చి ఇచ్చేవాడు.

బొబ్బర్లంకలో గోదావరి ఒడ్డునే వాళ్లకున్నది పూరిపాకే అయినా, సాయంకాలాలు భర్తతో, పిల్లల్తో వాకిట్లో చాప పరుచుకుని కూర్చుంటే దేవ లోకంలో సింహాసనం ఎక్కినంత గొప్ప అనుభూతి కలిగేది. ఇంటి చుట్టూ విరగకాసిన కూరగాయలూ, గుత్తులు గుత్తులుగా పూసిన పూలమొక్కలూ చూస్తూ తన జీవితానికింకేం అక్కరలేదు అను కునేది రాజేశ్వరి. ఆ కాయలకీ, పూలకీ, తమకీ జీవశక్తి నిచ్చిన గోదావరి మాతని రోజూ బిందెతో నీళ్లకోసం వెళ్లినప్పుడు చారెడు పసుపూ, చిటికెడు కుంకుమతో పూజించి, ఆ పసుపు కాళ్లకీ, ఆ కుంకుమ నుదుటికీ పూసుకుని, బిందెతో నీళ్లు ముంచుకుని తిరిగొచ్చేది.

కోరమాండల్ సిమెంట్స్ లిమిటెడ్ వారి భీమ సిమెంట్

"బాగానే వున్నావు అమ్మవారిలా" అని నవ్వేవాడు జగన్నాథం.

నిజానికి అద్దంలో చూసుకోవాలంటే భయం రాజేశ్వరికి. తనెంత అందవికారంగా వుంటుందో తనకి తెలుసు. ముసలి తండ్రికి వండిపెట్టే యవ్వనపు రోజుల్లో నీళ్లకోసం వెళ్లినప్పుడు నిశ్చలంగా వున్న గోదావరి చెలమలో తన మొహాన్ని చూసుకుని కంటనీరు పెట్టుకునేది రాజేశ్వరి. పెద్ద పెద్ద బండ పెదవులూ, చట్టిముక్కూ, చీపి కళ్లూ, నల్ల జీడిగింజలాంటి శరీర ఛాయా, తన రూపం తనకే అసహ్యం కలిగించేది. కాని, వెనకా ముందూ ఎవరూ లేని జగన్నాథానికి తను నచ్చిందనీ, అతను తనని పెళ్లి చేసుకుంటాడనీ తెలిసినప్పుడు రాజేశ్వరిలో ఏ భావాలూ ఉరకలేసాయో చెప్పడం కష్టం. తన తండ్రి రాసిచ్చిన ఆ పూరి గుడిసె కోసమూ, చారెడు మడిచెక్క కోసమూ అతను తనని పెళ్లాడేడని అనుకోవడం ఆమెకే మాత్రం నచ్చని విషయం. పచ్చని దబ్బపండు చాయలో, కోటేరేసిన ముక్కుతో జగన్నాథం నవమన్మథుడల్లే కన్పించేవాడామెకి. పెద్దాడిదంతా తండ్రి పోలిక, మూడోపిల్ల పోలిక తండ్రిదైనా రంగు తనది. ఇక పెద్ద పిల్లా, చిన్నాడూ అచ్చు గుద్దినట్టు తన పోలికే.

"రాజేశ్వరమ్మగారూ! పంతులుగారు పిలుస్తున్నారు" భుజం పట్టుకుని కుదుపుతోందొకావిడ. ఎప్పుడు మాగన్నుగా నిద్ర పట్టిందో తెలీనే లేదు రాజేశ్వరికి. చెట్టుకిందున్న చేటలూ వగైరా సరంజామా నంతా ఎప్పుడు గోదావరి ఒడ్డుకి చేరవేసారో గమనించనే లేదు.

"రాజేశ్వరీ! చప్పున గోదార్లో ఓ మునుగు మునిగి రా, చాలా ఆలస్యం అయిపోయిందిప్పటికే" అంటున్నాడు నారాయణగారు హడావుడి పడుతూ. రాజేశ్వరి తత్తరపడుతూ లేచి వెళ్లి గోదాట్లో మునిగి తడిబట్టతో వచ్చి అప్పటికే అక్కడ వేసి వున్న కొత్త పీటమీద కూర్చుంది.

పదకొండు రోజుల క్రితం ఈ లోకం విడిచి వెళ్లిపోయిన ఓ పెద్దింటి ముత్తైదువ పేరుతో సువాసినీ కార్యం జరుగుతోందక్కడ.

ఒక పెద్దామె ముందుకొచ్చి పళ్లెంలో కలిపి పెట్టిన పసుపును రాజేశ్వరి ఒంటికంతా పూసింది. మొహానికీ, కాళ్లకీ మరింత దట్టంగా పట్టించింది. నాలుగు వేళ్లతో చారెడు కుంకుమ తీసి నుదుటి మీద మెత్తింది. రెండు చేతులకీ నిండుగా రంగు రంగుల గాజులు తొడిగింది. ఒళ్లో ఓ కొత్త చేట నుంచి దాన్లో బియ్యం పోసి, ఆపైన కొత్త చీర, రవిక, కొబ్బరిబొండాం, అరటిపళ్లూ, చిన్న అద్దం వగైరాలు పెట్టింది. రెండు తమలపాకులు ఓ పక్కన పెట్టి, పసుపుతో గౌరమ్మను ప్రతిష్ఠించి, ఆ ఆకుల్లో బంగారు మంగళసూత్రం, నల్లపూసలూ, వెండి మట్టెలూ, నూటపదహారు రూపాయలూ పెట్టించాడు నారాయణగారు. చచ్చిపోయిన పునిస్త్రీ స్థానంలో రాజేశ్వరిని పేరంటాలుగా కూర్చోబెట్టి సువాసినీ పూజ జరిపిస్తున్నాడాయన.

దూరంగా గోదావరిమీద పాపికొండలవైపు తరలిపోతున్న పడవని నిర్లిప్తంగా చూస్తూ కూర్చుంది రాజేశ్వరి. అనుకోకుండా తలదించి చేటలోకి చూడబోయిన ఆమెకి ఆ చౌకబారు అద్దంలో తనవి రెండు ముఖాలు కన్పించి కొద్దిగా ఒళ్లు జలదరించింది. ఆ పసుపు కుంకాల పూతలో తను నిజంగానే అమ్మవారల్లే వున్నట్టుంది.

ఆమె చూపులు అన్నిట్నీ చీల్చుకుని చేటలో అడుగునున్న బియ్యం మీదికి పోయాయి. రెండు శేర్లుండవచ్చు. రెండ్రోజులు తిండికోసం వెతుక్కోనక్కర్లేదు. తాంబూలంలోవేవీ తనకియ్యడు నారాయణగారు. అంతా ముగిసేక వెళ్లేముందు అక్కడికి వచ్చిన ఆడాళ్లంతా తన కాళ్లకి నమస్కరించి తృణమోపణమో చేతిలో పెడతారు. అదృష్టం బావుంటే ఒకోసారి పదోపాతికో ముట్టిన రోజులున్నాయి. అవతలివాళ్లు అంతగా లేనివాళ్ళైతే తనకి అన్నీ గీసిగీసి ఇస్తారు. నారాయణగారి తాంబూలంలో కూడా అయిదో పదో పెడతారు. చీరబదులు రవిక గుడ్డతోనే సరిపెట్టుకోవాలి.

ఇంకా నయం! ఈ మాత్రానికైనా తను నోచుకుంది.

భర్త కన్పించకుండా పోయిన కొత్తల్లో, తనూ పిల్లలూ గోదాట్లో దిగడం తప్ప మరో మార్గం లేదనుకుంది.

గోదావరికి వరదొచ్చి లాంచీలు నడవక తనూ పిల్లలూ పస్తులుండాల్సొచ్చినప్పుడల్లా కోపంతో గోదావరిని తిట్టిపోస్తుంది రాజేశ్వరి. తమ జీవితాన్నిలా భ్రష్టు పట్టించింది ఈ ముదనష్టపు గోదారే అనుకుంటుంది. వరద తగ్గి ఎప్పట్లా అయ్యాక చెంపలు వేసుకుని తనని తనే తిట్టుకుంటుంది. ఈ గోదావరి తల్లే లేకపోయుంటే తనగతీ, పిల్లల గతీ ఏమైవుండేది?

గోదావరికి వరదొచ్చిన రోజే జగన్నాథం మాయమైపోయాడు. వరద తగ్గేక వస్తాడు లెమ్మనుకుని ఎప్పట్లాగే నిశ్చింతగానే వుంది తను. వరద తగ్గి రెండు రోజులైంది, మూడు రోజులైంది.
జాడే లేదు. అతన్ని వెతుక్కుంటూ పిల్లల్ని [illegible]సుకుని గోదావరి ఇవతలికి వచ్చింది తను. అన్ని రేవుల్లోనూ, అన్ని ఆలయాల్లోనూ వెతికింది. పురోహితులందర్నీ తన భర్త గురించి వాకబు చేసింది, లాభం లేకపోయింది. ఎవరూ ఏ మాత్రం ఆచూకీ చెప్పలేకపోయారు.

కాళ్లరిగేలా తిరిగి తిరిగి ఇంటికి చేరుకుని వాళ్లకింత అన్నం వార్చిపెట్టి, పిల్లల్ని రెక్కలకింద దాచుకున్న పక్షిలా పొదువుకుని పడుకుంది. ఆ రాత్రి కంటిమీదికి కునుకే రాలేదు. ఒకవేళ... జగన్నాథం.... నిండుగోదాట్లో ... భయంతో వణికిపోయింది. ఆ మాటను అనుకోవడానికే భయపడుతుంది తను. ఈ పసుపూ కుంకుమల్లేకపోతే ఈ మాత్రపు జీవనాధారం కూడా దొరికి వుండేది కాదు.

భర్తపోయినవాళ్లు సువాసినీ పూజకి అర్హులు కారు. తనవీ, పిల్లల్నీ చూసి పెద్దాయన నారాయణ శాస్త్రి జాలిపడి ఈ మాత్రమైనా ఆధారాన్ని చూపించబట్టి కాని.... లేకపోతే తనూ పిల్లలూ ఎప్పుడో గోదాట్లో....

మతాల గురించీ, వాటి నియమాల గురించీ, ఇప్పుడిప్పుడొస్తున్న స్త్రీ ఉద్యమాల గురించీ రాజేశ్వరికేం తెలీదు. దేశంలో ఎక్కడేం జరుగుతోందో ఆమెకక్కర్లేదు. గోదావరికటు బొబ్బర్లంకా, ఇటు రాజమండ్రీ తప్ప మరో ప్రపంచం తెలీదు. నిరంతరం ఆమె మెదణ్ణి తొలిచేసే సమస్య ఒక్కటే– రేవు పునిస్త్రీ లెవరైనా చచ్చిపోతారా? తనకి పిలుపొస్తుందా? వాళ్ళ వాళ్ళు గోదావరి ఒడ్డునే సువాసినీ పూజ చేయిస్తారా? తనకి పిలుపొస్తుందా? పిలిచినా తనకీ పిల్లలకీ నాలుగురోజుల వరకైనా సరిపడా బియ్యం పోస్తారా వాయనంలో– కొత్తల్లో "అయ్యో నేనేమిటీ ఇంత ఘోరంగా ఆలోచిస్తున్నాను" అని చెంపలేసుకునేది. క్రమంగా అలవాటైపోయి "తప్పేముందిలే, ఎవరు మాత్రం శాశ్వతంగా ఉట్టి కట్టుకుని ఊరేగుతారు?" అనుకుంటుంది.

పుణ్యాహవచనం ముగిసింది. ఓసారి గోదార్లో మునిగి ఒంటికంటిన పసుపూ కుంకుమా శుభ్రంగా కడుక్కుంది. వాయనంలోని సామగ్రి నంతా జాగ్రత్తగా సంచిలోకి వంపుకుంది రాజేశ్వరి. చిలకాకుపచ్చ రంగు కొత్త ముతక నేత చీరని చేతిలోకి తీసుకోగానే ఆమె ఆడ మనసు అల్లరిచేసింది. ఆ చీరనలాగే గుండెలకి హత్తుకుని సంచిని గోదారి మాత విగ్రహం పాదాల దగ్గర పెట్టి, మరుగు ప్రదేశంకేసి నడిచింది. చిరుగులుపడి వెలిసిపోయి బూడిద రంగులో వున్న ఒంటిమీది పాత చీరని విప్పేసి ఆదరాబాదరాగా కొత్త చీరని చుట్టబెట్టుకుంది.

కొత్త చీర కట్టుకుని ఎన్నాళ్లైందో!

ఎవరో బాగా వున్నవాళ్లు తప్ప ఇలా చీరలివ్వరు. ఇదివరకు రెండుసార్లు ఎవరో ఇచ్చిన చీరల్ని పెద్దాడికి జ్వరం వచ్చినప్పుడోసారీ, చంటాడికి వాతగుణం కన్పించినప్పుడోసారీ బొబ్బర్లంక పేరమ్మకి అమ్మేసింది.

తడి చీరని విప్పెయ్యగానే కొండంత బరువు దింపుకున్నట్టయింది. రాజేశ్వరి బయలుదేరేసరికి రేవంతా నిర్మానుష్యంగా వుంది. కాషాయ బట్టలు కట్టుకున్న ఓ సాధువెవరో ఎక్కడో యాచించి

తెచ్చుకున్న అన్నాన్ని కాబోలు ఆవురావురుమని తింటున్నాడు మండపం మెట్ల మీద. బ్రిడ్జి అవతల రేవులోంచి బట్టలుతికే చప్పుడు లయబద్ధంగా విన్పిస్తోంది. చెట్టు కొమ్మల్లో చేరిపోయిన కాకులు నిద్రలో జోగుతూ, మెలుకువొచ్చినప్పుడల్లా 'కావు' మంటున్నాయి. సూర్యుడు నడినెత్తిన నిలబడి నిప్పులు చెరుగుతున్నాడు.

మెట్లెక్కి గట్టు మీదికి వచ్చేసరికి ఒళ్ళు తూలి నట్టయింది. పొద్దుట్నుంచీ పచ్చి మంచినీళ్లయినా తాగలేదని గొర్తొచ్చింది.

ఇంచుమించు యాచన లాంటి నీచస్థితికి ఆర్థికంగా దిగజారిపోయినా, ఎక్కడా తిండికి కక్కుర్తి పడే అలవాటు మాత్రం కానందుకు సంతోషిస్తుంది రాజేశ్వరి. ఈ క్షణంలో మాత్రం అలాంటి సంతోషం లాంటిదేం కలగలేదు.

గోదావరొడ్డునే లాంచీల రేవూ వరకూ ఎంత దూరం నడవాలో తల్చుకుంటే గుండె గుభేలు మంది. వెనక్కెళ్ళి గోదారి నీళ్లు నాలుగు దోసిళ్ళు దాగుదామా అంటే తిరిగి మెట్లన్నీ దిగే ఓపిక లేదు.

పైట చెంగు భుజాల మీది నుంచి నిండుగా కప్పకుని నడక మొదలుపెట్టింది రాజేశ్వరి. మార్కండేశ్వరాలయం దగ్గరకొచ్చేసరికి గొంతెండిపోతున్నట్టు తోచింది. ఆలయం లోపలికి నడిచి టేప్ విప్పి కడుపు నిండా నీళ్లు తాగింది. ఎవరూ వచ్చే వేళ కాక గుడి కూడా నిశ్శబ్దంగా వుంది. చౌకీదారు కాబోలు గోపురం నీడలో బల్లమీద పడి నిద్రపోతూ గురక పెడుతున్నాడు.

లాంచీ అందుతుందో లేదోనని ఆత్రుత ఓ పక్క, పిల్లలు ఆకల్తో అలమటిస్తుంటారనే తొందరో పక్కా రాజేశ్వరిని తరుముతున్నాయి. ఇంకా నయం- లాంచీల వాళ్లెవరూ తన దగ్గర డబ్బులు తీసుకోరు.

లాంచీలో ఓ మూలగా ఒదిగికూర్చున్న రాజేశ్వరిని బొబ్బర్లంక చౌదరిగారు పలకరించాడు- "రాజేశ్వరమ్మా! పిల్లలు కులాసాగా వున్నారా" అంటూ.

ఎప్పుడూ మాట్లాడి ఎరగని చౌదరి అలా పలకరించేసరికి రాజేశ్వరి తబ్బిబ్బు పడింది. ఆమె సమాధానం చెప్పే లోపలే చౌదరి అందుకున్నాడు-"మా పెద్దోణ్ణి ఏరే పెట్టేస్తున్నాం. కొంప. ఖాళీ చేస్తే అక్కడ మంచి బిల్డింగు కట్టుకుంటాడంట అత్తోరిచ్చిన కట్నంతో. ఆళ్ల డబ్బూ, ఆళ్లిష్టం. వద్దంటానికి మనవెవరం చెప్తా" అంటున్నాడు.

రాజేశ్వరి వెలవెలాపోయింది. "ఏ కొంప మాటన్నయ్యగారూ మీరంటోంది ?" అంది భయపడుతూ, మనసులో ఏదో కీడును శంకిస్తూ.

"ఇంకే కొంప మాటో అయితే నీకెందుకు చెప్తానమ్మా, మీ కొంప మాటే. నీకు తెలీదా ఏంటి అప్పడే మూడేళ్ళు దాటిపోడంలే జగన్నాథం అమ్మేసి? మూడేళ్ల క్రితం వచ్చిన వరదల ముందు చాలా అవసరంగా డబ్బు కావాల్నొచ్చిందని తొందరపెట్టి, అప్పటికప్పుడు రిజిస్ట్రేషన్ కూడా జరిపించేశాడు. ఆ డబ్బుచ్చుకునే కదా అతను దేశాలట్టుకుపోయింది" అంటున్నాడు చౌదరి. ఆ తర్వాత ఆయనేం మాట్లాడేడో రాజేశ్వరి చెవుల కెక్కలేదు.

లాంచీలో వుండగానే జ్వరం పొంగుకుంటూ వచ్చింది. ఇంటికెలా వచ్చిపడిందో, పొయ్యంటించి కాసిని బియ్యం ఎలా పడేసిందో ఆమెకే తెలీదు. చాప మీద పడి నిద్రపోయింది. మధ్యలో ఎప్పడో "అమ్మా, అన్నం వార్చేస్తానే, చింతపండు పచ్చడి కలుపుకుని మేం తింటున్నాం, నువ్వూ రెండు ముద్దలు తినవే" అని పెద్దాడు అనడం మాత్రం గుర్తుంది.

మర్నాటికల్లా ఒంటిమీద కుండల్లా పోసి పొంగులోకి దించింది రాజేశ్వరికి. ఆ జ్వరం జ్వరం పది రోజులు కన్ను తెరవకుండా పడి వుంది.

జ్వరం తగ్గుముఖం పట్టే తెలివొచ్చాక- ఇంటి చాకిరీ అంతా చేస్తూ చెల్లెళ్ళనీ, తమ్ముణ్ణీ సందరి

స్తోన్న పెద్ద కొడుకుని చూసి కళ్ళలో నీళ్ళొచ్చాయి రాజేశ్వరికి.

రాజేశ్వరి పూర్తిగా కోలుకునేసరికి మరో పది రోజులు పట్టింది. ఇంట్లో అన్నీ ఎప్పుడో నిండుకున్నాయి. ఆ రోజు అనాలోచితంగా చిలకాకుపచ్చ చీర కట్టేసుకున్నందుకు తనని తనే తిట్టుకుంది రాజేశ్వరి. వారం క్రితం ఒకసారి ఆమె నోటి చివరి కొచ్చింది పెద్దాదిని నారాయణ గారింటికి వెళ్ళి కాసిని బియ్యం, పది రూపాయిలూ అప్పుగా అడిగి తెమ్మనాలని. మళ్ళీ వెంటనే అలా అడగడం నీచంగా వుంటుందనీ, ఆయన కోపం వస్తే ఆ మాత్రం బతుకుతెరువుకి కూడా నీళ్ళొదులుకోవాలనీ ఆ ప్రయత్నం మానుకుంది.

చీకటితోనే కాస్త సున్నిపిండి నల్చుకుని తల మీంచి స్నానం చేసింది రాజేశ్వరి. చిలకపచ్చ చీరని ఉతికి ఆరబెట్టి ఎప్పటి చిరుగుల బూడిద రంగు చీరని కట్టుకుని పిల్లల్ని జాగ్రత్తని చెప్పి. లాంచీ ఎక్కింది.

లాంచీ దిగి పుష్కరాల రేవు చేరుకునే సరికి ఎనిమిది గంటలు కావస్తోంది. ఆ రోజు శనివారం కావడం వల్లనే అక్కడంతా రద్దీగా వుంది. గుళ్లో గంటలు గణగణా మోగుతున్నాయి. స్నానాలు చేసి పైకి వస్తున్నవాళ్ళు వస్తుండగా, దిగేవాళ్ళు దిగుతున్నారు. ఆడవాళ్ళు కొందరు మెట్ల మీది గదుల్లోకి వెళ్లి పొడి చీరలు కట్టుకుంటున్నారు.

కొందరు మాత్రం ఒంటి కంటుకుపోయిన తడిచీరల్తోనే నీళ్లోసుకుంటూ తపతపా గుడి చుట్టూ ప్రదక్షిణాలు చేస్తున్నారు. అంత రద్దీలోనూ పూజారి కుర్రాడు ఆ దృశ్యాల్ని దొంగ చూపులు చూస్తున్నాడు.

రాజేశ్వరి కళ్లు నారాయణ పంతులు కోసం వెతుకుతున్నాయి. వెతికి వెతికి ఆమె చూపు లోచోట టక్కున ఆగిపోయాయి. అప్పుడే మెట్లకా చివర గోదారొడ్డున సువాసినీ పూజ జరిగిపోతోంది. కళ్ళు చికిలించి నిశితంగా పరిశీలించి చూసింది. తను కూర్చోవాల్సిన స్థానంలో ఎవరో కొత్తావిడ కూర్చుని పూజ జరిపించుకుంటోంది.

"అయ్యో.... అయ్యో..." అని గోల పెట్టింది రాజేశ్వరి అంతరాత్మ. తనింక రాదనుకుని ఇంత పని చేసుంటాడు ఆ పంతులు. ఎంత పని జరిగిపోయిందీ గుండెల్లో రాయిపడినట్టయింది. ఉక్రోషం ముంచుకొచ్చి ముక్కుపుటాలదిరేయి. కళ్ళల్లో నీళ్లు నిండుకొచ్చాయి. అడుగు తీసి అడుగెయ్య లేనంత భారంగా అన్పించింది శరీరం ఎలాగో తడబడుతూ అక్కడి వరకూ నడిచింది.

అక్కడ పూజ చేయిస్తున్నవాడు నారాయణ పంతులు కాదు, జోగయ్య పంతులు. పీట మీద కూర్చున్నది ముత్తయిదువ కాదు, మంచి పొంకంలో వున్న ఇరవై ఏళ్ళ లోపు పిల్ల. దానికి పెళ్లయిందో లేదో కాని, రుజువు కోసం అన్నట్టు ఇంత లావు పసుపుత్రాడు మెళ్లో వేసేసుకుంది. ఏ దిక్కులేని తనకి తప్పక ఈ అశుభ కార్యానికొడబడి ప్రేతాత్మ స్థానంలో కూర్చుంటోంది, చూపులకి చక్కని చుక్కల్లే వుంది. దీనికేం పొయ్యే కాలం? తను లేకపోవడం చూసి ఈ జోగయ్య గాడిదంతా చేసుంటాడు. ఎర్రగా బుర్రగా వున్న ఆడదాన్ని చూస్తే చాలు ఈ|ధవకి మతి పోతుంది. ఇదెవత్తో సమయం చూసి వీన్ని బాగానే బుట్టలో వేసుకుంది. ఆ నారాయణ పంతులే వూరో వెళ్తూ ఈ రేవులో పూజలన్నీ ఈ త్రాష్టుడికి అప్పగించినట్టున్నాడు అనుకుంది.

అక్కడికి కొంత దూరంలో చెట్టు కింద సరంజామా అంతా సిద్ధంగా పెట్టుకుని మరో గుంపు కూర్చుని వున్నారు. వాళ్లని చూస్తూనే 'హమ్మయ్య' అని నిట్టూర్చింది రాజేశ్వరి.

"ఫర్వాలేదు, లేచిన వేళ మంచిదే, ఇప్పటికీ ఏం మించిపోలేదు. పోనీలే వాళ్లిచ్చే వాయనం ఆ పిల్లని తీసుకోనిచ్చి వీళ్లిచ్చేది నేను తీసుకుంటాను" అనుకుంది. అటు నడిచి వాళ్లంతా కూర్చున్న చెట్టు క్రింద మరో పక్కగా కూర్చుంది.

"పాపం, నారాయణ పంతులు పోయాట్టగా ఈమధ్య" అంటోందో పెద్దావిడ ఇంకెవరితోనో. తుళ్లి పడింది రాజేశ్వరి. "హరి భగవంతుడా ఎంత పని చేశావు" అనుకుంటుంటే దుఃఖం పొంగివచ్చింది. పైట చెంగుతో కళ్లొత్తుకుంటూ అలా ఎంతసేపు కూర్చున్నా అవతల జోగయ్య నడిపిస్తున్న సువాసినీ పూజ ముగిసే విధం కన్పించడం లేదు.

నిస్సత్తువతో నడుం పీక్కుపోతోంది. తల కింద చెయ్యి పెట్టుకుని అక్కడే అలా నడుం వాల్చింది రాజేశ్వరి. అంత సందట్లోనూ కలతనిద్ర పట్టేసింది ఆమెకి.

ఎవరో తట్టి లేపినట్టుగా చటుక్కున మెలుకువ వచ్చి తుళ్లిపడి లేచికూర్చుంది.

జోగయ్య పంతులు ధ్వజస్తంభం వెనుక నిలబడి గబగబా బీడీ దమ్ము లాగుతున్నాడు.

రెండవసారి సువాసినీ పూజకి అన్నీ సర్ది వున్నాయి. ఆ పిల్ల మళ్లీ గోదాట్లో మునిగొచ్చి పీట మీద కూర్చోడానికి సిద్ధపడుతోంది.

ధ్వజస్తంభానికి ఇవతలివైపు నిలబడింది రాజేశ్వరి. "అన్నగారూ" అందికాస్త గట్టిగానే. తుళ్లిపడి చేతిలో బీడీని విసిరేశాడు జోగయ్య.

"అన్నగారూ, పిల్లలు కలదాన్ని, మరో దిక్కూ దివాణం లేనిదాన్ని. మా నోటి కూడు పడగొట్టొద్దు" అంది చేతులు జోడించి దీనంగా.

కింది నుంచి మీది వరకూ రాజేశ్వరిని అసహనంగా చూశాడు జోగయ్య.

ఆ ముసలాడు నారాయణ పంతులు హయాంలో వాయనాలను ఈవిడే కదా అందుకునేది. ఏ అభ్యంగన స్నాన మంత్రమో చెప్పి పావలా, అర్ధా సంపాదించడం తప్ప ఈవిడ కొచ్చినంత ఆదాయం కూడా తనకొచ్చేది కాదు.

"వీలుపడదు, దమయంతికి మాటిచ్చేశాను" అన్నాడు ముఖం తిప్పకుంటూ.

"అలా అంటే ఎలా బాబూ పిల్లలూ నేనూ ఆకలితో మాడి చచ్చిపోతాం" రాజేశ్వరి మాట విన్పించుకోకుండానే తుండు దులిపి భుజం మీద వేసుకుంటూ వెళ్లిపోయాడు జోగయ్య.

ప్రాణం హరించిపోయినట్టయి జోగయ్య నిర్లక్ష్యానికి సిగ్గుతో సగం చచ్చిపోయి అక్కడే కూలబడి పోయింది రాజేశ్వరి. ఆమె కళ్ళ ముందు ఆకల్తో అలమటిస్తున్న నలుగురూ పిల్లలూ కనిపిస్తున్నారు. ఇకమీద ఆ నోరు లేని పసివాళ్లనెలా పెంచాలి? ఎక్కడ తల దాచుకోవాలి?

అవతల జోగయ్య గొంతు పెంచి ఆవాహన మంత్రం పఠిస్తున్నాడు. మంత్రాలన్నీ బాగా చదివి చాలా గొప్పగా నడుపుతాడు కార్యక్రమం అనిపించుకోవాలని కాబోలు గంటలు గంటలు నడిపిస్తున్నాడు పూజని.

అంతా ముగిసేసరికి బాగా ఎండెక్కింది. చేటలోని వాయనంతో పాటు తన వంతు తాంబూలంలోని డబ్బుని కూడా ఆ పిల్ల సంచీలోనే వేస్తూ కళ్ళు చికిలించి నవ్వుతున్నాడు జోగయ్య.

రాజేశ్వరి చిరిగిన చీరకొంగుల్లో ఎవరో పదిపైసల నాణెం విసిరి ముందుకి నడిచేరు. తుళ్లిపడింది రాజేశ్వరి. సిగ్గుతో చీరకొంగు నిండుగా కప్పుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ అన్యమనస్కంగా లేచి నడక మొదలెట్టింది.

కొత్త బ్రిడ్జి మలుపు దగ్గర ఏదో కారు దూసుకుపోతూ చెవులు చిల్లు పడేలా వేసిన హారన్‌కి ఉలిక్కిపడి పైకి చూసింది.

అక్కడ నిలబెట్టిన సినిమా హోర్డింగ్ మీద జున్ను ముక్కలాంటి పిల్లొకత్తె అర్ధనగ్నంగా అందాల్ని ప్రదర్శిస్తూ నాలుక బయటపెట్టి వెక్కిరిస్తోంది.

ఎవర్ని?

ఈ లోకాన్నా? తనలాంటి నిర్భాగ్యుల్నా?

●

కోరమాండల్
సిమెంట్స్ లిమిటెడ్ వారి భీమ సిమెంట్